Η γεωργική επανάσταση ΙΙ

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 05.03.2023

Οι του συνοικισμού το καλοσκεφτήκανε.

– Τι; Εμείς θα ειμάστενε στα χωράφια, θα μαζεύουμε τη σοδειά μας και θάρχεται ο πάσα εις να μας εκατακλέβει; Κάτι πρέπει να κάνουμε.

Κι είπανε να κάμουνε πρώτ’ απ’ όλα αποθήκες να φυλάνε τη σοδειά τους. Όλοι μαζί αλλά και χώργια. Και να βάλουνε και κάποιους να τσου τήνε φυλάνε. Και κάποιους που να ξέρουνε πόση σοδειά βάνει ο καθένας τους μέσα στην αποθήκη. Να υπάρχει μία τάξις.

Κι έτσι εκάμανε τσου πρώτους δημοσίους υπαλλήλους. Γιατί αυτοί οι φύλακες δε θα πηγαίνανε στα χωράφια να σπέρνουνε και να θερίζουνε κι από κάπου ήπρεπε να τρώνε κι αυτοί. Και τσου εβγάλανε μερτικό επί τση όλης σοδειάς. Κι οι άλλοι, που εκρατούσανε το λογαργιασμό πόσο έβαλε ο καθένας μέσα στη κοινή αποθήκη, τσου δίνανε κι αυτουνόνες μερτικό. Κι αυτοί εχαράζανε κάτι γραμμές σε κάτι κεραμίδια, να μη ξεχνάνε ποιός έβαλε τι στη κοινή αποθήκη. Κι έτσι εξεκίνησε η γραφή κι έχουμε βρει καμπόσα τέτοια κεραμίδια που μαρτυρούνε το γεγονός. Σήμερα έχουμε την ΑΑΔΕ που σου στέρνει προσυμπληρωμένη τη φορολογική σου δήλωση μετά του περιουσιολογίου.

Πάντως δεν υπήρχε και μεγάλη εμπιστοσύνη. Εσημειώθηκε το γεγονός που και οι φύλακες κι οι γραμματείς εκλέβανε στα κρουφά. Κι έτσι ανακαλύφτηκε η διαφθορά που τόσο πολύ μας άρεσε που την εκρατάμε ακόμα και σήμερα και τήνε προσκυνάμε και δια της ψήφου μας μάλιστα..

Οι εργάτες όμως δεν ήτανε και τέγεια χάπατα. Τήνε καταλάβανε τη φτιάξη.

– Ρε σεις, παγιοκερατάδες, μας κλέβετε.

– Μας παρεξηγείτε! Εμείς;

– Εσείς!
Έτσι όλο εμαλώνανε, τί το μάλωμα υπάρχει κι αυτό από εξανέκαθεν. Ετρωγόντανε σα το σκύλο με τη γάτα. Σήμερα το λέμε κοινωνικαί διεκδικήσεις. Από τη μια σου παίρνουνε και σου παίρνουνε και σ' αφήνουνε τόσο όσο να μη πεθάνεις κι από την άλλη σου λένε που φταίει ο σταθμάρχης.
Ούτως εχόντων, εσκεφτήκανε κάτι γεροντότεροι και εξ αυτού οι πιο σοφοί, καθ' όσον η Σοφία προτιμά να κατοικεί εις κρανία λευκών κεφαλών, και τήνε βρήκανε τη λύση.
– Χρειαομάστενε εξουσία.
– Τίν' αυτό;
– θέλουμε έναν να κάνει κουμάντο σε όλους μας και να λέει ποιός έχει άδικο και ποιός έχει δίκιο. Και να μεριμνά επί των αποθηκών, των χωραφιών, της ασφαλείας και επί του κοινού κλεψίματός μας επί των περαστικών.
– Και θα του βγάλουμε μερτικό;
– Το μεγαλύτερο.
– Να βρούμε έναν να μας εκάνει και σκόντο.
– Σπάνιον είδος!
– Αφού δε γίνεται αγοιώς… Και πως θα τόνε λέμε;
– Βασιλέα.
– Και ποιόνε θα κάμουμε Βασιλέα;
– Το πιο δυνατό.
Έτσι επροέκυψε ο Βασιλέψ. Με πρώτο μέλημά του να ηγείται του κοινού κλεψιμιού. Τί όλοι εκλέβανε κι αρπάζανε ό,τι βρίσκανε από τσου περαστικούς. Λάφυρα τα ελέανε κι εκορδωνόντανε που τα πέρνανε. Είδες εμείς; Είμεθα πλέον ισχυροί. Έχομεν και Βασιλέα.
Και το Βασιλέα τον ορίσανε γενικό κουμανταδόρο με κριτήριο τη ρώμη, ως είπομεν. Διότι τότες ο καλύτερος ήταν' αυτός που σούδινε τη πιο γερή καρπαζά. Όπως και σήμερον. Έχαιρε σεβασμού. Ιστορικά αποδεδειγμένον. Πώς νομίζετε που μας προκύψανε οι ήρωες κι οι Βασιλείς; Λόγω ρώμης κι από μυαλό κουκούτσι.
– Είναι βλάκας!
– Βαρεί δυνατά όμως.
– Είναι πολύ βλάκας σου λέω…
– Δε πειράζει. Καλύτερα. Θα τόνε διπλαρώσουμε ημείς που έχουμε μυαλό και θα κάνει ότι μας εσυφέρει αυτός ο βλάκας και ως βλάκας δε θα καταλαβαίνει τη βλακεία του. Εκατάλαβες;
– Και τι μας εσυφέρει;
– Άκου τι μας εσυφέρει… Βλάκας είσαι κι εσύ; Η κονόμα μας εσυφέρει. Θα βάλομεν χέρι εις τας αποθήκας κι άσε τσου κουτούς να τήνε γιομίζουνε.
– Τους εργάτας;
– Τους εργάτας! Ποιανούς αλλουνούς; Ο τελευταίος τροχός τση αμάξης δε σηκώνει το μεγαλύτερο βάρος;
– Φταίω εγώ που ανακάλυψα τον τροχόν.
– Ας πρόσεχες.
– Με κούτιανες.
– Ας κάμομεν ένα μικρό διάλειμμα για διαφημίσεις. Προσεχώς η συνέχεια.